

Tað er ekki synd at vera ríkur

Men tað er synd ikki at geva av sínum ríkidømi til hin svøltandi og neyðstadda. Vit liva undir ábyrgd sum kristin menniskju og kunnu ikki skúgva ábyrgdina frá okkum. Gera vit tað, svíkja vit hin neyðstadda segði Dávid Johannesen, sóknarprestur m.a. í prædiku síni í Sandavágs kirkju seiasta sunnudag. Dávid tosaði nóg um ábyrgd yvirfyri næstanum og ikki minst triðji heiminum. Vit hava fingið loyvi at prenta prædiku hansara.

Í.s.e. trin 1. teksti-
roð Luk. 16, 19 – 31.

Evangelíð í dag vil siga okkum, at vit sum menniskju liva undir ábyrgd. Vit kunna ikki skúgva ábyrgd okkara til viks. Vit hava ábyrgd fyri okkara egnu lívi, og næstans lívi. Vit skulu standa til svars fyri geringum okkara. Og tí er tað ikki líka mikið hvussu vit liva liv okkara. Lívið er størsta gávan vit fingu. Men lívið gevur okkum eisini uppgávur. Ymiskt er hvussu vit megna at loysa uppgávurnar. Lívið ger krav uppá okkum, vit eru sett at loysa teir trupulleikar, vit mæta á livsleið okkara.

Amos profetur lívið í Norðurríkinum 750 fyi Kr., eftir at Davíds ríki varð bytt sundur í Norðurríkið og Suðurríkið. Profeturin Amos er kritiskur mótegis teim leiðandi í landinum. Hann finnst at teimum, tí teir ikki „hevda“ rættin, tí teir útnýta tey fátæku í landinum. Vit kunna siga, at allir teir stóru profetarnir eru kritiskir móti teim leiðandi í landinum. Amos sigur einastaðni: Burtur við tykkara glymjandi songi, eg vil ikki hoyra harpufljóð tykkara, latið heldur rættin streyma fram sum vatn og rættleitið sum á, ið ikki tórnar upp! Og eina aðrastaðni sigur Amos: Vei teimum, ið broyta rættin í malurt og rinda rættleitið til jardu!

Evangelíð idag vil eisini siga, at vit liva undir ábyrgd, ikki bara fyri okkara egnu lívi, men eisini fyri næstans lívi. Tað er ein stórur vandi við ríkidømi. Tí hin ríki hevur lyndi til at „isolera“ seg frá næstanum. Hann verður nokk í sær sjálvum, og hann hevur nokk við seg sjálfan. Hin ríki maðurin hevði alt, ið heimurin kann bjóða, honum vantaði einki av tí jarðska. Og lat verða

sagt, at vit øll í hesum landi eru ríki. Í hvussu so er, vit liva sum um vit eru ríki. Vit liva í yvirflóð. Tað var eisini ein fátækur maður, hann lá við dýrnar hjá hinum ríka. Hin ríki maðurin sá hann ikki. Hann hjálpti honum ikki. Og soleiðis kendi hann ikki vitjunartíð sína. Hin ríki tonkti sum so: Bara eg havi nokk, sektin liggur á hinum. Tað er ikki synd at vera ríkur. Men tað er synd ikki at geva av sínum ríkidømi til hin svøltandi og neyðstadda. Tað er hetta sum vit søgdu: Vit liva undir ábyrgd sum kristin, undir ábyrgd fyri hinum neyðstadda. Vit kunna sum kristin undir ábyrgd ikki skúgva ábyrgdina frá okkum. Gera vit tað, svíkja vit hin neyðstadda. Og sannleikin er tann, vit, tú og eg eru hin ríki maðurin. Hin svøltandi er tann, vit, tú og eg eru hin ríki maðurin. Hin svøltandi liggur við dyr okkara og bíddur um breyð. Jesu atfinningar at ríkidømi byggir á Gamla Testamenti. Og her hava vit serliga teir stóru profetarnir í huganum. Vit eru sum kristin sett at hava umsórgan fyri næsta okkara.

Ríki maðurin kom í helheim. Og tað finst eingin vegur aftur úr helheimi. Lasarus kom í tang Abrahams. Vit, tú og eg eru hin ríki maðurin. Kenna vit vitjunartíð okkara? Faa vit eygð á neyðina í Heiminum. Hin triðji heimurin er Lasarus, og hann liggur við dyr okkara. Sigga vit hann? Hjálpa vit honum? Vit mega mangan taka í egnan barm, og siga, vit kendu ikki vitjunartíð okkara. Ríki maðurin í helheimi rópar eftir hjálp. Men nú er ov seint. Tað er nakað sum eitur ov seint. Eftir deyðan er ov seint at venda um, at taka eitt nýtt sinnalag fyri. Teir fimm brøðurnir hava Móses og

profetarnar, lýði teir á teir! Men hin ríki maðurin er sum vit, hann krevur tekin. Lat onkran rísa upp av deyða, so vilja teir trúgva. Men Jesus sigur: Ein ónd og vantrúgvandi slekti bíður um tekin. Nei, sigur Gud, heldur ikki undur og uppreisn kann sannføra hin forherðaða. Jesus reis ju upp. Og tó trúði heimurin ikki á hann. Tey vrakað hann. Vit eru menniskju, ið krevja undur og tekin. Og undrið hendi. Jesus reis upp av deyða. Men tað er ikki nokk fyri eina forherðaða slekti. Vit krevja meir, heimurin krevur meir.

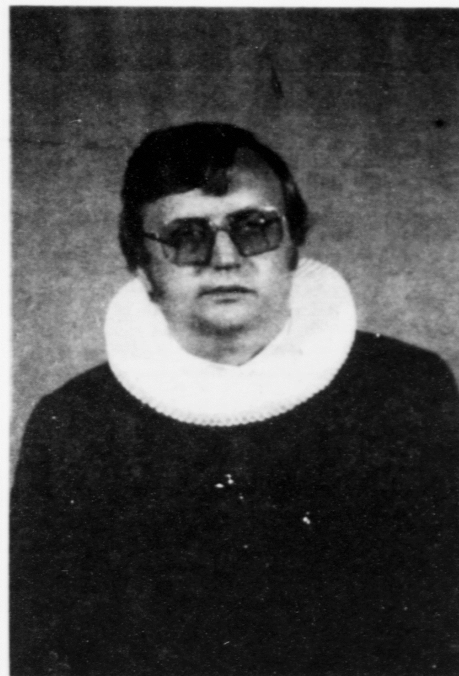
Vit hoyra í dag um deyða og uppreisn. Hin ríki maðurin kendi ikki vitjunartíð sína. Hann varð tikin á bóli. Evangelíð í dag er sera álvarsamt. Tað vil siga, vit kunna ikki renna frá ábyrgd okkara. Vit eru orð-kristin. Men vit verða í dag sett at verða gerninganna-kristin. Aftaná deyðan hoyrir Gud ikki bønir. Tá má sviða sum svøllur. Nú er naddinnur tíð. Nú er tíð at venda um. At taka eitt nýtt sinnalag fyri. Vit eru so dugnalig til at koyra ábyrgdina frá okkum. Vit duga so væl at geva næstanum skuldina. Jesus sigur einastaðni: Miskunn vil eg, ikki slaturuffur! Og tað er hetta, lívið snýr seg um, at vísa miskunn og náði. At sigga hin neyðstadda, at sigga neyð hansara og eftir førimuni at hjálpa honum. Gud krevur rættvís av okkum. Vit eiga ikki at skúgva rættin og sannleikan til síðis. Ríkidømi kann bert gera okkum lukkulig eina stutta stund. Men so heldur ikki meir. Tað er ikki synd at vera ríkur, men tað velst um, hvussu vit umsita okkara ríkidømi. Læsa vit okkum av fyri hinum neyðstadda, ella eru vit nokk í okkum sjálvum, so hava vit ikki kent vitjunartíð okkara. So verða

vit í dag boðin inn í Guds vingarð at arbeiða. Vit eru sett at vera virksom í kirkju okkara. Vit sigga neyðina hvar vit venda okkum. Tað er sum Jesus sigur, arbeiðsmennir eru fírir, men arbeiðið er stórt. Vit gerast ikki arbeiðsleys. Undir ábyrgd mega vit liva. Uttanum arbeiðið í Guds kirkju sleppa vit ikki. Tað er Martin Niemöller, prestur, sum sigur, at hin kristna kirkjan hevur eina uppgávu í heiminum. Nevnliga at geva menniskjum rættvís og frælsi – ikki bara á andaligum øki, men eisini á verðsligum øki.

Tað er ikki líka mikið, hvørja samfelagsliga skipan, vit hava. Og hann heldur áfram: Fólkastýrið – demokratið – hóskar betur til kristdømin enn fleiri formar fyri einarði.

Vit eru sum kristin og sum trúgvandi sett at umsita kristu kærleika til veruleika í gerandisdegnum. Vit eru sett at geva miskunn og náði víðari, ta miskunn vit hava fingið – gjøgnum Jesus Kristus. Vit mega sum kristin læra, at heimsins neyð við kemur okkum. Tað er boð eftir okkum, tá menniskju líða. Vit kristnu kunna ikki læsa okkum av fyri honum, sum er settur úttandry.

Tað gevur ábyrgd at vera ríkur. Og vit eru ríki. Vit eru so dugnalig til at siga, hetta og hatta hevur einki við kristnu trúna at gera. Sannleikin er tann, kristna trúgv hevur við alt manna lívið at gera. Gud vil sleppa frammat at seta sín kærleikans dóm á alla tilveru okkara. Ríki maðurin og Lasarus er evni okkara í dag. Ella fyri at siga tað moderna, evnið er: Vit og triðji heimurin. At liva undir ábyrgd merkir, at taka lut í hjálpararbeiðnum. At linna um neyðina, at verða næsti fyri næsta okkara. Gud vil

gjøgnum kristus læra okkum hetta, at elska og at vísa miskunn og náði. Ella sum Jesus sigur: Miskunn vil eg, ikki slaturuffur! Gud vil broyta okkum so vit eru til reiðar at læra. Gud vil broyta

okkum so vit eru til reiðar at læra í kærleika hvønn dag – at geva okkum, og at offra okkum – at trúgva, elska og at vóna. Amen.
David Johannesen, sóknarprestur

Sjúkrasystrar

Sókt verður eftir sjúkrasystir til frítíðaravloysara á skaðastovuni og møguliga eisini á operationsdeildini í summar. Setan eftir avtalu.

Nærri fæst at vita um starvið/størvini við at venda sær til Selmu Weihe, deildarsjúkrasystir tlf. 13540 lokal 138, ella Mariu á Dul, fyrstoðukvinnu lokal 127.

Skrivlig umsókn skal sendast til:
Fyrstoðukvinnuna, Landssjúkrahús-
ið, FR-100 Tórshavn.

